

der næst været af den Formening, at naar man saavidt mulig vil sikre sig en Afgjørelse, burde Veien dertil være den, at man, saa vidt det overhovedet lader sig gjøre, bragte begge Parter — om jeg saa maa sige — Lands-thing og Folkething, til Erkjendelse af, at det er nødvendigt at vise Imødekommenhed. Man skulde saavidt mulig bringe begge Parter under et Tryk for at tilveiebringe Overenskomst, man skulde virke til at formindste Tallet og Omfanget af Differentzpunkterne, saa vidt det var muligt. Men det forekommer mig, at efter Regeringens Forslag udsætter man sig let for ganske det Modsatte; man udsætter sig let for, at der fra de forstjellige Sider opstilles saa mange og saa vidt gaaende Differentzpunkter som vel muligt, i den Tro og det Haab, at man ved Lodtrækningen dog altid skulde kunne hjerpe Noget. Det forekommer mig ikke, at man skulde gaa den Vej. Jeg anser det overhovedet at være rigtigt at fastholde dette, at den endelige og sidste Bestemmelse om, hvorledes Finantsloven skal være, bør være hos Rigsdagens tvende Thing; efter min Formening er det ikke rigtigt, saaledes som det i sin Tid skete i Rigsraadsloven, at henlægge den sidste Afgjørelse til Fællesudvalget; man kan vel overlade Forarbejderne eller Overveielserne til dette, men den endelige Afgjørelse bør efter min Formening være hos Rigsdagen. Forjaavend kunde det synes at være meget tiltalende at gaa den Vej, som er foreslaaet af det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Suel); det forekommer mig imidlertid, at man ikke kan være blind for, at en saadan Afgjorelsesmaade, som han foreslaaer, kunde maaske vel have vundet Bifald for længere Tid tilbage, men under de nuværende Forhold, hvor man er tilbøielig til fra begge Sider at tælle sit Mandskab og gjøre sine Beregninger forud, kan man sige, sig selv, at en saadan Udvei ikke har nogen Chance for at kunne vinde Bifald, ikke blot paa det ene, men ogsaa paa det andet Sted. Mit Forslag gaar derfor ud paa for det Første at foreslaa, at der altid angaaende Finantsloven, naar der er Uenighed mellem Thingene, skal ned sættes Fællesudvalg. Som bekendt foreskriver Grundlovens § 53 kun, at dette skal ske, naar et af Thingene forlanger det, men det forekommer mig, at Reglen bør være den, at naar der er Uoverensstemmelse, skal der være Fællesudvalg, og det bør derhos siges, hvor stort dette Fællesudvalg skal være, samt fastsættes, at de Medlemmer, som indtræde i dette Fællesudvalg fra begge Thing, skulle vælges i hvert Thing efter Forholdstalsvalgmaaden; dette var udtrykkelig sagt i Rigsraadsforfatningsloven af 1863, og det bør

ikke bero paa hvert enkelt Things Forretningsorden, som jo kun er afhængig af hvert enkelt Thing selv. Jeg mener fremdeles, at Fællesudvalget skal forhandle Sagen og vedtage Indstillinger, men disse Indstillinger bør betragtes som en Helhed eller Enhed og som saadan forelægges Thingene til Afgjørelse, saaledes at hvert af Thingene kun faar et Ja eller et Nei, og saaledes at baade Mindretals- og Vindringsforslag ere udelukkede. Jeg tilsigter derved at vinde dette, at hvert af Thingene kommer til at staa lige overfor et Nei eller et Ja til hele Finantslovsforslaget, hvilket vistnok vil have til Følge, at ethvert af Thingene vil betænke sig vel paa at stemme paa en saadan Maade, at derved hele Finantsloven bliver forkastet. Men jeg tilsigter fremdeles med denne Ordning at bringe Fællesudvalget under Presision ved dets Forhandlinger og Indstillinger. Dersom man overlader den sidste Myndighed til Fællesudvalget, vil man være udsat for, at Flertallet i Fællesudvalget — det være stort eller lille — vilde kunne misbruge sin Stilling. Hvis Fællesudvalget derimod veed, at dets Indstillinger, der ere at betragte som en Helhed og Enhed, skulde forelægges til Godkjendelse eller Forkastelse i hvert af Thingene, saa ligger deri en Opfordring for Fællesudvalget til ikke at stille sig ensidigt, men søge at komme til Forstaaelse og derved komme til at spille en Rolle som Mæglingssudvalg, for ikke at udsætte sig for, at noget af Thingene ved sin efterfølgende Dom skal kassere det Arbejde, Fællesudvalget har gjort. Dette er efter min Mening den Maade, hvorpaa man skal ordne Sagen, nemlig at frembringe saa stor Opfordring som muligt til i Virkeligheden at søge Udvæjning og Overenskomst. Naar man nu maaske vil sige, at derefter bliver dog den Mulighed ikke udelukket, at det ene Thing kan antage og det andet forkaste Fællesudvalgets Indstilling, saa maa jeg indrømme dette, men det er efter min Opfattelse heller ikke nogen Ulykke; jeg mener uemlig, at man ikke kan eller skal blive staaende ved at give Tillægsbestemmelser til Grundlovens § 53. Det har viist sig tilstrækkelig i de senere Aaringer, at Jaren for en rolig Udvikling af det konstitutionelle Liv ikke blot er at søge deri, at Thingene kunne have forskellige Meininger om enkelte Punkter i en Finantslov. Nei, der kan ogsaa opkomme Jare for den rolige Udvikling derved, at det ene eller det andet Thing forkaster Finantsloven eller ikke vil gaa ind paa dens Behandling, eller derved, at Finantslovens Behandling ikke bliver tilendebragt i rette Tid. Det er jo Ting, som vi Alle have været Vidne til, og især